

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobců: a) Q. S., nar., b) G. S., nar., c) E. S., nar., d) nezl. K. S., nar., e) nezl. V. S., nar., f) nezl. A. S., nar., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agent, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-17011-15/ČJ-2015-060027-50A ze dne 21.1.2015, č.j. KRPB-17009-17/ČJ-2015-060027-50A ze dne 21.1.2015, č.j. KRPB-17012-18/ČJ-2015-060027-50A ze dne 21.1.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, kterými byli zajištěni žalobci a), b), kteří jsou rodiči nez. dětí d) – f) a zletilého syna c). Námitky uplatnili nezl. žalobci, neboť správní orgán nezohlednil jejich nejlepší zájem v řízení o zajištění rodičů a staršího bratra a zletilí žalobci namítají, že správní orgán nesprávně určil dobu, po kterou mají být omezeni na osobní svobodě, především ve vztahu k nutnosti zajištění periodicity soudního přezkumu a nedostatečným způsobem se vypořádal s možností uložení mírnějších prostředků donucení. Nezl. žalobci se domnívají, že žalovaná porušila ust. § 27 odst. 2 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (s.ř.) ve spojení s čl. 5 odst. 1 a čl. 8 Evropské Úmluvy a čl. 8 a čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte. Pokud se týká právního postavení nezl. dětí, vycházejí z rozsudku NSS č.j. 2 Azs 58/2014-28 ze dne 17.4.2014, je označení nezl. dětí zajišťovaného cizince za účastníky řízení jediným možným způsobem jak zajistit, aby byla jejich práva řádně uplatněna v řízení o zajištění rodičů. Postavení účastníka

řízení nesmí být formalistické, ale správní orgán by měl řádně a efektivně zohlednit všechna práva a zájmy nezl. dětí a zohlednit je ve vztahu k výroku napadeného rozhodnutí. V dané věci správní orgán označil nezl. žalobce ve výrokové části napadených rozhodnutí, ale jejich práva a zájmy zohlednil pouze formalisticky a nevytvořil podmínky pro to, aby mohla být uplatněna. Nezjišťoval psychický a zdravotní stav nezl. dětí, potřebu zajištění zvláštní péče pro nezletilé, ve vztahu k zajištění nejstaršího zletilého syna neučinil úvahu a ostatní členy pouze formálně označil za účastníky řízení. Takovéto označení účastníků není souladné s § 27 odst. 2 s.ř. Absentuje odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k výrokům a všem účastníkům řízení a pokud se týká nezl. dětí, úvahy žalovaného by se měly týkat toho, zda s ohledem na existující materiální podmínky zajištění v ZZC nepředstavuje zajištění takový zásah do jeho rodinného event. soukromého života. Správní orgán by měl nezl. dětem zajistit, aby nejlepším zájmem dětí bylo přední hledisko při jakékoliv činnosti týkající se dětí. Správní orgán pouze obecným způsobem popsal podmínky v ZZC, aniž uvedl konkrétnosti týkající se nezl. žalobců a rodiny jako takové. V případě nejstaršího syna nedošlo vůbec k zohlednění podmínek v ZZC. Hodnocení nezbytnosti a přiměřenosti zajištění musí být při rozhodování o umístění dítěte do ZZC přísnější než u dospělých cizinců a jeví-li se přiměřené vůči dospělému cizinci, může být v rozporu se zájmem nezl. dítěte. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, poněvadž otázkou přiměřenosti a jeho délky se žalovaný v napadených rozhodnutích nezbyval. Nezletilí jsou přesvědčení že napadená rozhodnutí jsou nezákonná. Rozhodnutí nezajistit jednoho z členů rodiny vyvolává nutnost nezajistit zbylých členů rodiny.

Zletilí žalobci namítají, že žalovaná porušila čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení ve spojení s § 68 odst. 3 s.ř.s., když délku zajištění odůvodnili odkazem na čl. 24 odst. 2 a čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, kde jsou však lhůty koncipovány jako maximální k realizaci jednotlivých úkonů a žalovaná proto měla uvést kvalifikovaný odhad, jakou dobu může proces předávání žalobců do Maďarské republiky reálně trvat a odhad zdůvodnit. Pokud je obtížné reálnou délku celého procesu předávání odhadnout, je třeba stanovit délku zajištění kratší a pak rozhodovat o jejím prodloužení. Žalovaná zvolila opačný postup. Uvedla, že k realizace zpravidla dochází dříve, než za 60 dnů, a proto lze takové rozhodnutí považovat za nezákonné. Dále namítají, že délka zajištění byla žalovanou stanovena v rozporu s principem nutnosti zajištění periodicity soudního přezkumu k níž se vyjádřil i NSS v rozsudku č.j. 7 As 97/2012-26, podle něhož by doba zajištění měla být stanovena v nejvýše zhruba měsíčních intervalech. Ke kontrole zákonnosti zbavení svobody dochází v ČR v souvislosti s vydáním rozhodnutí o zajištění, proti němuž je přípustná žaloba, o níž musí soud rozhodnout do 7 pracovních dnů. V projednávaném případě byla stanovena doba na 60 dnů, což je téměř maximální možná doba odpovídající zákonům, ale určení doby musí odpovídat požadavkům vyplývajícím z Evropského i mezinárodního práva i periodické soudní kontroly zajištění. Stanovením maximální možné doby zajištění je de facto vyloučena možnost periodické soudní kontroly zákonitosti zajištění. Ani novelou zavedené ust. § 129a zákona o pobytu cizinců nic nezměnilo na možnosti provést periodický přezkum rozhodnutí za dodržení všech procesních lhůt, je-li doba zajištění stanovena na 60 dnů. Žalobci dále namítají porušení ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, § 68 odst. 3 s.ř. a čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť žalovaná nedostatečným způsobem posoudila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, ovšem tento závěr, stejně jako způsob, kterým žalovaná k němu dospěla není správný. Žalovaná není vázána povinností v případě zajistit cizince, na kterého se vztahuje Dublinské nařízení aplikovat pouze opatření uvedená v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Není možné, aby žalovaná obecnou povinnost stanovenou právem EU zúžila s odkazem na vnitrostátní předpis. Ust. § 123b má sloužit jako inspirace, nikoliv jako závazný taxativní výčet postupů. I kdyby žalovaná aplikovala pouze opatření uvedená v zákonu o pobytu cizinců, žalobci se mohli zdržovat na území ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť požádali o mezinárodní ochranu v Maďarsku, řízení dosud neskončilo

a je proto na ně nutno nahlížet jako na žadatele o azyl ve smyslu přijímací směrnice podle níž, členské státy mají zajistit žadatelům materiální podmínky přijetí, jakmile podají žádost o azyl a mezi ně patří též poskytnutí ubytování nebo finančních prostředků umožňujících odpovídající životní úroveň pro zajištění zdraví a živobytí žadatelů. Tyto povinnosti byly do čs. právního řádu transponovány v zákoně o azylu. V případě neumístění žalobců do ZZC je povinností poskytnout osobám ubytování v některém z pobytových středisek MV, kde mohou mít hlášen pobyt a mohou plnit povinnosti vyplývající z uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žádnou takovou úvahu žalovaná neučinila, nezabývala se možností alternativního ubytování, postupovala formalisticky a jeho úvahy vedou k závěru, že všechny osoby předávané na základě Dublinského nařízení musí být zajištěny. Napadená rozhodnutí jsou nezákonná i z těchto důvodů. Žalobci navrhli, aby napadená rozhodnutí soud zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila cizince a), b), c) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 21.1.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie vycházela z toho, že dne 21.1.2015 byli uvedení cizinci s nezl. dětmi kontrolovány jako cestující v mezinárodním vlaku jedoucího z Maďarska přes Slovensko do ČR a dále do Německa. Cizinci a), b), c) ke kontrole předložili doklad Kosova, nepředložili žádný cestovní doklad, vízum nebo povolení k pobytu, které by je opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Cizinci a), b), c) pak uvedli, že vycestovali z Kosova rozhodnutí docestovat do Německa, neboť v Kosovu je špatná ekonomická situace. Z Kosova cestovali společně s nezl. dětmi až k hranicím s Maďarskem, které přešli pěšky a byli zadrženi maďarskou policií, následně jim vzali otisky prstů a pořídili fotografie a protokoly, které podepsali. Měli se dostavit do tábora Debrecen. Oni však ihned co byli propuštěni, odcestovali vozidlem taxi do Budapešti, odkud měli v úmyslu s celou rodinou pokračovat do Německa. Zakoupili jízdenky na vlak do Berlína a ve vlaku byli v nočních hodinách kontrolováni a zadrženi. Cílem cesty bylo Německo, návratu do Maďarska se nebrání, ale chtěli by do Německa. Skutečnost, že nemají cestovní doklad a žádné povolení k pobytu v ČR vypověděli v protokolu, a tudíž vstoupili na území neoprávněně a porušili povinnosti plynoucí ze zákona o pobytu cizinců. Správní orgán konstatoval, že nejméně dne 21.1.2015 na území ČR pobývali neoprávněně a jsou vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu v Maďarsku, o níž nebylo rozhodnuto. To je důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013, čl. 28. První bezpečnou zemí, kde požádali o mezinárodní ochranu bylo Maďarsko, které je příslušnou zemí k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, a které je povinno je vzít zpět na své území. Překážky předání cizinců do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemají žádné příbuzné a nemají ani v úmyslu v ČR pobývat, považovali ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa.

Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon, v ČR zákon o pobytu cizinců. Cizinci nebyli oprávněni vstoupit na území ČR, mají být předáni na území Maďarska, je tedy důvod pro jejich zajištění.

Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinci v době, kdy opouštěli Kosovo, měli cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročili vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byli zadrženi

a požádali o mezinárodní ochranu, nesetřvali a pokračovali v cestě do Německa. Není zde proto záruka, že budou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu. Pouze v postavení žadatele o mezinárodní ochranu je cizinec oprávněn volně se pohybovat po území Maďarska, v opačném případě by následovalo vyhoštění z Maďarska. I skutečnost, že se brání svému návratu, svědčí o tom, že je reálné nebezpečí útěku, neboť v Maďarsku se nezdrželi a vydali se s celou rodinou do Budapešti a nastoupili cestu vlakem do Německa.

Správní orgán před zajištěním má zvážit využití mírnějšího opatření, správní orgán zkoumal, zda v daném případě ho lze uplatnit a zjistil, že cizinci nemají na území ČR hlášen pobyt, ani ho nemohli mít, neboť přicestovali bez povolení úřadů s úmyslem využít ČR jako tranzitní zemi. Neměli ani dostatek finančních prostředků na náklady spojené s případnou realizací přemístění do Maďarska, ani žádné příbuzné či známé. Uplatnění zvláštních opatření nepřipadá v úvahu, navíc by bylo neúčinné, neboť je zde od počátku zřejmý úmysl dostat se do Německa bez ohledu na to, v které zemi pobývali a přes kterou cestovali. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření rozhoduje policie a posuzuje, zda jeho uložením nebude ohrožen výkon správního vyhoštění či přemístění. Uvedené vyplývá z judikatury soudu včetně rozsudku NSS 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014. Uložení zvláštního opatření je podmíněno splněním dvou skutečností a to kumulativně jak judikoval tento soud v rozsudku č.j. 7 As 76/2011-50 ze dne 15.7.2011. V tomto kontrolním případě nejsou účastníci řízení schopni splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a existuje odůvodněná obava, že by výkon opatření byl ohrožen, neboť výslovně uvedli, že cílem cesty je Německo. I přes poučení, které dostali v Maďarsku, tuto zemi opustili s rizikem zadržení v jiném členském státě a jejich navrácení do Maďarska. Správní orgán se zabýval i ubytováním nezl. dětí v zařízení z hlediska jejich nejlepšího zájmu a konstatoval, že toho lze docílit, budou-li nezl. děti ubytovány společně s rodiči v části zařízení určené pro pobyt rodin, kde jsou jim poskytnuty všechny možnosti k pobytu nezl. dětí a mají zajištěno lékařské ošetření psychologické apod. Do doby realizace předání je ubytování nezl. dětí v zařízení v souladu s jejich nejlepším zájmem, při pobytu na svobodě rodiče nejsou schopni zajistit nezl. dětem srovnatelné podmínky. Dospělí žalobci nikdy v ČR nebyli, nemají zde příbuzné, je proto vyloučeno, že by si mohli v ČR pobyt zajistit sami, což by bylo překážkou v jejich umístění do zařízení v následném přemístění do Maďarska. Společné ubytování rodičů a nezl. dětí v zařízení není porušením práv na rodinný život žádného z nich a zajištění není nepřiměřené. Doba zajištění stanovená na 60 dnů na základě zkušeností z předchozích řízení je dostatečná, neboť v ní v minulosti došlo k úspěšnému předání cizinců do Maďarska a správní orgán respektoval rovněž lhůty stanovené Nařízením č. 604/2013. Dále správní orgán uvádí maximální lhůty stanovené nařízením k provedení jednotlivých úkonů v řízení o přemístění a z vlastní zkušenosti je mu známo, že v některých případech jsou nabídky akceptovány v řádu několika dnů, v některých případech až v nejzazší možné lhůtě. Maximální doba, v níž je nutno realizovat přemístění je mnohem delší než 60-ti denní stanovená rozhodnutím. Správní orgán vycházel z kvalifikovaného odhadu, na základě předchozích případů a připustil, že k přemístění může dojít i před dosažením 60-ti denní lhůty.

Žalovaná ve vyjádření k námitkám nezl. žalobců zdůraznila, že to byli žalobci a) – c), kteří se dohodli z důvodu špatné ekonomické situace opustit Kosovo a s nezl. cestovat do Německa přesto, že neměli cestovní doklady ani vízum opravňující je ke vstupu na území smluvních států. Byli si vědomi, že cesta do Německa bude spojena s porušením právních předpisů jak unijního práva, tak i předpisu jednotlivých zemí, na jejichž území neoprávněně vstoupili. Překročení vnější hranice EU mimo hraniční přechod nasvědčuje tomu, že si svého protiprávního jednání byli vědomi. Uvedeným jednáním prokázali, že za účelem dosažení cíle budou předpisy porušovat i kdykoliv v budoucnu. Rodiče nezl. jsou odpovědní za situaci, do

níž se dostaly nezl. děti a tuto zodpovědnost nelze přenášet na stát, který jim vstup na své území nepovolil, ba co, o takové povolení ani nežádali. Vinit správní orgán ze situace rodiny, která se do ní dostala vlastním úmyslným jednáním, je závažná nezodpovědnost rodičů, kteří vystavili své děti stresu a nejistotě v zemích, kde správní orgány musí postupovat v souladu se zákony svými i unijními. Každý stát je oprávněn stanovovat kritéria umožňující vstup a pobyt na své území a v případě porušení užít dostupných zákonných opatření, které brání v pokračování nelegálního jednání cizinců. Podle Schengenského hraničního kodexu a přílohy 1 nařízení Rady ES č. 539/2001 musí mít státní příslušník Kosova při překračování vnějších hranic členských států vízum. Maďarská strana sdělila, že cizinci požádali v Maďarsku o azyl, i když ti tvrdili, že si toho nejsou vědomi, což potvrdila v akceptaci převzetí žalobců ze dne 6.2.2015 a následně z Maďarska uprchli, z čehož je zřejmé, že žádost o azyl podali jen z důvodu, aby nebyli vráceni do Srbska. V rámci volného pohybu po území Maďarska i přesto, že byli povinni se tam zdržovat, pokračovali dál ve své cestě do Německa a využívali neexistence hraničních kontrol mezi zeměmi evropských společenství. Takový cizinci musí počítat s tím, že v členské zemi, v níž budou zadrženi policií, budou vůči nim využita příslušná zákonná omezující opatření. Žalobci neměli v úmyslu pobývat v Maďarsku, v ČR, ale chtěli do Německa a žalovaná vážné nebezpečí útěku řádně odůvodnila. Využití mírnějších opatření nebylo možno využít, neboť by nevedly k úspěšnému přemístění cizinců do země posuzující jejich žádost o mezinárodní ochranu. Pokud se týká procesní stránky věci, podle ust. § 29 odst. 1 s.ř. ve spojení s § 178 zákona o pobytu cizinců správní orgán zahájil správní řízení o povinnosti opustit území s žalobci a), b), zletilým žalobcem c) i nezl. žalobkyní d), kterým byla dána možnost v protokolu o výsledku účastníka řízení se ve věci vyjádřit. Nezl. žalobkyně d) se vyjadřovala za přítomnosti svého otce a vyplývá z vyjádření, že neměla žádný vliv na rozhodnutí rodičů opustit Kosovo. Nepříznivý zdravotní stav na cílený dotaz nepotvrdila. Žalovaná v jiném případě cizinky řešila možnost umístění osoby s diabetem do zařízení a lékařkou tohoto zařízení byla konstatována připravenost v zařízení přijmout takovou osobu za situace, kdy osoba nemá cestovní doklady, zdravotní pojištění, ani finanční prostředky opatřit si poměrně drahé antidiabetika. Jak zletilí žalobci, tak i nezletilí zastoupeni zákonnými zástupci byli poučeni o uplatňování svých práv a zájmů a činit důkazy i návrhy a vyslovit veškeré skutečnosti týkající se nezl. dětí. Nešlo tedy o formalistické řízení. V rozhodnutí žalovaná odůvodnila, proč je ubytování nezl. dětí s rodiči souladné s jejich nejlepším zájmem, jaké materiální podmínky jsou jim poskytovány a proč je přiměřené umístění nezletilých s jejich rodiči. Zletilí žalobci byli zajištěni zcela v souladu s čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy a s čl. 8, neboť žalovaná do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života žalobců zasáhla v souladu se zákonem a v zájmu veřejné bezpečnosti. Nedošlo ani k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť nejlepším zájmem před realizací přemístění do Maďarska bylo společné ubytování s rodiči, nezl. nebyli nezákonně zbaveni osobní svobody, nýbrž ubytováni spolu s rodiči. Nedošlo k porušení čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte, nýbrž v souladu s čl. 39 Úmluvy, neboť nezl. nebyli od rodičů odděleni.

K námitkám zletilých žalobců žalovaná konstatovala, že délka pobytu v zařízení je vymezena lhůtami v čl. 28 nařízení č. 604/2013. Přemístění osoby se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, ale i po uplynutí konce odkladného účinku odvolání nebo žádosti o přezkum. V případě nedodržení lhůt nesmí být osoba dále zajištěna. Lhůta pro zajištění v maximální výši činí 86 dnů, ale pouze v případě, že nedojde k odkladnému účinku žaloby. Správní orgán na základě zkušeností z jiných případů odhaduje, jak dlouho může doba zjištění trvat, avšak maďarské orgány nabídku akceptovaly během několika dnů, ale také až ve lhůtě 14 dnů, proto není možné určit přesnější lhůtu pro zajištění. Na lhůtu zajištění má zajišťující útvar malý vliv, je individuální, závislá na rychlosti komunikujících orgánů, v projednávané věci maďarská strana akceptovala převzetí 6.2.2015 a od té doby běží 6-ti

týdenní lhůta k přemístění žalobců do Maďarska a končí dne 23.3.2015. 60-ti denní lhůta končí 21.3.2015. Lhůta je tedy stanovena ještě kratší než vycházející z nařízení a byla v napadeném rozhodnutí a v souladu s judikaturou správních soudů řádně zdůvodněna. Žalovaná v napadeném rozhodnutí proto odhadla dobu a stanovila ji na 60 dnů, která je kratší, než doba vyplývající ze součtu lhůt stanovených v nařízení. Žalobci zmiňovaný rozsudek č.j. 7 As 97/2012 se týkal zajištění za účelem vyhoštění a byla tam stanovena doba 120 dnů, kterou nelze srovnávat s dobou zajištění za účelem přemístění, kdy jsou na správní orgán kladena podstatně přísnější kritéria spočívající v tom, že pro každý úkon je stanovena maximální lhůta a pokud by nebyl v ní proveden, zajišťující správní orgán je povinen cizince propustit. Z uvedeného plyne, že nařízení samo o sobě garantuje ochranu práv zajištěných cizinců a brání, aby rozhodnutí správního orgánu se stalo nezákonným. Žalovaná nesouhlasí s námitkou, že stanovená doba zajištění na 60 dnů vylučuje možnost pravidelného soudního přezkumu, neboť každé rozhodnutí o zajištění podléhá přezkumu soudu, jeli podána žaloba a přezkum je doplněn o možnost vyplývající z ust. § 129a zákona o pobytu cizinců. I sám zajištěný cizinec může sám iniciovat pravidelné posuzování svého zajištění u správního orgánu podáním žádosti o propuštění ze zařízení. Také policie z úřední povinnosti provádí pravidelné přezkoumávání důvodu trvání zajištění podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Uvedené právní nástroje jsou dostatečnou procesní zárukou. Stanovení doby 60-ti dnů neodporuje ani rozsudku NSS ze dne 4.9.2012, č.j. As 97/2012-26, neboť o žalobách proti rozhodnutí o zajištění a o nepropuštění ze zařízení musí správní orgány rozhodnout do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu. Soudní kontrola zajištění cizinců je efektivní a souladná s judikaturou Ústavního soudu. K uvedené otázce se v poslední době vyjadřoval i NSS v rozsudku ze dne 2.2.2015, č.j. 8 Azs 58/2014-40. Žalovaná nesouhlasí s tím, že doba zjištění na 60 dnů je v případě rodiny s dětmi téměř maximální možná doba, neboť z ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je maximální doba zajištění v případě rodin s dětmi v trvání 90 dnů, a tudíž doba 60-ti dnů je blíže k polovině, než k maximální době. Zákon o pobytu cizinců neponechává na uvážení policie, na kolik dnů se rozhodne délku zajištění určit, ale v důsledku aplikační přednosti nařízení 604/2013 je správní orgán omezený lhůtami uvedenými v čl. 28. Správním orgánem stanovená lhůtě odpovídá požadavkům dle Evropského i mezinárodního práva. K námitce užití mírnějších donucovacích opatření žalovaná konstatuje, že může rozhodovat podle zákona pouze o těch opatření, která jsou zákonem stanovena. Rovněž není oprávněna rozhodovat, v jakém zařízení budou cizinci umístěni. Žalovaná v rozhodnutí zkoumala využití mírnějších opatření v rozsahu ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čímž naplnila požadavek judikátu NSS na uplatnění mírnějších opatření. Na podporu svého tvrzení se dovolává rozsudku NSS č.j. 4 Azs 115/2014-37 ze dne 24.7.2014 a obdobně č.j. 2 Azs 57/2014 ze dne 9.10.2014. Podle § 1123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie, přičemž posuzuje, zda jeho uložením neohrozí výkon správního, zde přemístění. Posuzuje dvě podmínky a to, zda je cizinec schopen splnit povinnosti vyplývající ze zvláštního opatření a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon předání cizince. Žalobci nebyli schopni splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, což vyplynulo z odpovědi na otázky správního orgánu týkajících se držení cestovních dokladů, příbuzných s povoleným pobytem v ČR či někde v EU, úmyslu zůstat v ČR, dostatek finančních prostředků na úhradu finanční záruky či někoho, kdo by ji za ně složil, schopnosti zajistit ubytování v ČR. Při záporných odpovědích je nemožné zvláštní opatření uplatnit. Navíc nebyli schopni zajistit léky pro dceru trpící cukrovkou. Kromě toho v případě žalobců existovalo reálné nebezpečí útěku. Žalovaná dále nesouhlasí s tím, že jsou žalobci automaticky považováni za žadatele o mezinárodní ochranu v ČR, když o ni požádali v Maďarsku a to se všemi výhodami plynoucími ze směrnice. Soudní dvůr Evropské unie řešil tuto otázku. V případě žalobců nebyla směrnice

naplněna, neboť v ČR nepožádali o mezinárodní ochranu, což je podmínka, aby byla směrnice na ně aplikována. Pokud by o mezinárodní ochranu v ČR požádali, pak do doby, než je vyřešena otázka, zda takové žadatele předat zemi příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu, nebo zda se stane ČR zemí příslušnou k posouzení její žádosti, jsou žadatelé oprávněni využít veškeré výhody plynoucí ze směrnice. Tato směrnice byla transponována do českého právního řádu a není důvod se na ni odvolávat. I NSS opakovaně judikoval, že na žadatele o mezinárodní ochranu v jiné zemi není možno pohlížet jako na žadatele o mezinárodní ochranu v ČR.

Žalovaná na základě důvodů uvedených shora se domnívá, že zajištění podle § 129 odst. 1, 3 bylo přiměřené, důvodné a zákonné, a proto navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, a tudíž je dané, že všichni odjeli z Kosova přes Srbsko do Maďarska z důvodu špatné ekonomické situace, v Maďarsku podali žádost o mezinárodní ochranu, cílovým státem pro ně bylo od počátku Německo. Nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, ale ihned pokračovali v cestě vlakem do Německa, v ČR byli zadrženi a zajištěni.

Pokud se týká námítky nezletilých, že jejich postavení v řízení bylo formalistické, a že nebyla zohledněna všechna práva a jejich zájmy soud ji neshledal důvodnou. Předně je nutno uvést, že ve správním řízení byli vyslechnuti zletilí účastníci řízení včetně žalobkyně d), která v době řízení dovršila 16-ti let a pokud se týká nezl. dětí, za ně vypovídali jejich zákonní zástupci. Správní orgán se zabýval situací nezl. dětí zodpovědně a svědomitě, v jejich zájmu je ubytoval společně s jejich rodiči a zletilým sourozencem v ZZC, tudíž nebyl narušen společný rodinný život. Vzhledem ke svému věku neměli možnost jakýmkoliv způsobem ovlivňovat jednání svých rodičů, kteří se rozhodli pro lepší ekonomickou situaci vycestovat z Kosova do Německa, a tudíž za jejich současnou situaci nesou v plném rozsahu zodpovědnost zajištění rodiče. Zájem nezl. dětí na nezajištění rodičů nemůže převládat nad skutečností, že tito cestovali z Kosova až do ČR s vědomím, že nemají v držení žádná oprávnění vstoupit na území členských států EU, tudíž porušovali jak předpisy Evropských společenství, tak i právní předpisy států, na jejichž území vstoupili, vyjma doby, kdy požádali o azyl v Maďarsku do vycestování z tohoto státu. Takto uvedené porušování právních předpisů nemůže být anulováno pouze zájmem a právy jejich nezl. dětí. Konečně jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, zařízení pro zařízení cizinců je uzpůsobeno k pobytu rodin s nezl. dětmi, tudíž pro nezl. děti jsou v zařízení vytvořeny odpovídající podmínky pro jejich pobyt. Správnímu orgánu nelze vytýkat pochybení v souvislosti s nemocí nezl. žalobkyně d), neboť ona ani nikdo z rodinných příslušníků o jejím onemocnění nevypověděl, ale obecně lze říci, že v zařízení jsou podmínky pro poskytování lékařské péče, a tudíž její ošetření je zajisté zabezpečeno na lepší úrovni v ZZC, než kdyby se ocitla na území ČR bez zdravotního pojištění, bez finančních prostředků apod. Soud dospěl k závěru, že ubytováním nezl. dětí v ZZC nedošlo k poškozování jejich práv a jejich zájmů, a proto shledal uvedenou námitkou nedůvodnou.

Pokud se týká námítky ve vztahu k určené délce doby zajištění, kterou podle žalobců správní orgán určil nesprávně, je třeba uvést, že z čl. 28 Nařízení č. 604/2013 vyplývají lhůty pro provedení jednotlivých úkonů v řízení o přemístění cizince a celková délka těchto lhůt činí 86 dnů. Pokud není byť jedna z těchto lhůt dodržena, je povinností zajištěnou osobu propustit. V projednávané věci maďarská strana dne 6.2.2015 akceptovala převzetí žalobců na své území za účelem řízení o mezinárodní ochraně, 6-ti týdenní lhůta k přemístění končí dne 23.3.2015, 60-ti denní lhůta dne 21.3.2015 a byla tudíž stanovena kratší, než vycházející

z Nařízení. Správní orgán v době rozhodování o zajištění nemůže přesněji stanovit lhůtu zajištění, neboť ta je závislá na jednání a úkonech nejen příslušných českých orgánů, ale i orgánů Maďarské republiky. Navíc v projednávané věci vzhledem k délce zajištění stanovené v rozhodnutí, bylo lze tuto dobu zajištění prodloužit ještě o 26 dnů.

Pokud se týká námitky nemožnosti periodicity soudního přezkumu, tuto soud shledává nedůvodnou. Každé rozhodnutí o zajištění podléhá přezkumu soudu, dále je možný opakovaný soudní přezkum rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení (§ 129a zákona o pobytu cizinců), ochranou před nezákonným zásahem pokynem nebo donucením. Rovněž sám cizinec může iniciovat pravidelné posuzování svého zajištění u správního orgánu žádostí o propuštění a správní orgán sám z úřední povinnosti provádí pravidelně přezkoumávání důvodů trvání zajištění (§ 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců). Tyto právní nástroje jsou dostatečnou procesní zárukou. Intenzita přezkoumávání doby zajištění je podporována soudním řádem správním, respektive zákonem o pobytu cizinců neboť soud o žalobách rozhoduje do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu. Maximální doba zajištění v případě rodin s dětmi činí 90 dnů, tudíž správní orgán stanovenou lhůtou 60-ti dnů zajištění ustanovení zákona neporušil. Správní orgán musí rozhodnout o délce zajištění v souladu se zákonem o pobytu cizinců, ale rovněž v souladu s čl. 28 Nařízení.

Pokud se týká námitky možnosti použít mírnějších donucovacích opatření v § 123b) odst. 1 zákona o pobytu cizinců, správní orgán není oprávněn rozhodovat, jaká jiná mírnější opatření bude uplatňovat než ta, která jsou stanovena v zákoně. Žalovaná v rozhodnutí zkoumala využití mírnějších opatření v rozsahu úpravy zákona o pobytu cizinců a není oprávněna rozhodovat o tom, do kterého zařízení umístí cizince, s nímž je vedeno Dublinské řízení. Při rozhodování o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření policie posuzuje, zda uložením neohrozí výkon přemístění, posuzuje dvě podmínky, které musí být splněny současně, jak vyplývá i z judikatury NSS. Že žalobci nebyli schopni plnit povinnosti ze zvláštního opatření, vyplývá z protokolů o jejich výsledku, že nemají cestovní pas, v ČR příbuzné s povoleným pobytem nebo někde v Evropě, nemají v úmyslu zůstat v ČR, nemají dostatek finančních prostředků a není nikdo, kdo by složil finanční záruku, a nejsou schopni zajistit si v ČR ubytování. Za této situace je uložení zvláštního opatření zcela nerealné a žalovaná skutkový stav vyplývající z výpovědi žalobců zhodnotila správně a vyvodila z něho správný závěr.

Pokud se týká postavení žalobců na území ČR, kdy se domnívají, že i v ČR jsou žadateli o azyl, o této námitce bylo již několikrát rozhodováno a soud vždy dospěl k závěru, že cizinci, kteří se ocitli na území ČR bez povolení k pobytu, bez víza či jiného oprávnění k pobytu na území ČR a žádost o azyl podali v jiném členském státě, nemohou být v postavení žadatelů o azyl i na území ČR. Status žadatele o mezinárodní ochranu mají pouze v době od podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR do skončení řízení o této žádosti. Žalobci se v tomto postavení na území ČR nenacházeli, a proto nemohou požívat výhod žadatelů o azyl stanovených nejen ve směrnici, ale i v zákoně o azylu. Námitka žalobců, že před zajištěním do ZZC měla být dána přednost umístění v některém z pobytových středisek žadatelů o azyl na území ČR je nedůvodná a jde ze strany žalobců o neoprávněný požadavek.

V předmětné věci je třeba zdůraznit, že žalobci se svou žalobou domáhají nápravy práv vyplývajících z různých právních předpisů Evropské unie, na druhé straně v žalobě neuvedli splnění ani jedné z povinností, které požaduje po cizincích vnitrostátní předpis a to zákon o pobytu cizinců. Nepředložili žádný doklad opravňující se ke vstupu na území ČR, a tudíž nelze žalobcům přiznávat práva, která by jim náležela, pokud by dostáli všem

povinnostem. Za situace jejich hrubého porušování českých právních předpisů nelze toto jednání negovat výlučně právy a zájmy nezl. dětí. ČR je svrchovaný stát, který má právo požadovat po všech cizincích, kteří hodlají vstoupit na území ČR splnění všech povinností, které český právní řád stanovil.

Ze shora uvedené ho vyplývá, že žádná z žalobních námitek po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová